

Z vôle bohov (#57)

Príspevok pridal elwe
Streda, 17 december 2008

Z uvažovania ich vytrhlo nejaké zvolanie. „Halóóóó, je tam niekto dole?!“ „Marduk! To je Marduk!“ zakrièal Bushido prstom ukazujúc k malému otvoru vysoko v strope jaskyne. Marduk, ktorý sa medzičasom vrátil z mesta a vydal sa po stopách druhov sa práve skláðal nad rozbitý otvor v zemi.

Klerik v plátovej zbroji nemal moc odvahu zís• po lane nadol a tak múdry èarodej použil jeden zo svojich magických trikov. Otvoril za mrmľania akéhosi zaklínadla malú sklenenú nádobku a vybral odtia¾ hodne nechutného a chlpatého pavúka, ktorý sa zmietal v jeho prstoch. Pomaly a znechuteným výrazom si ho vložil do úst a zjedol. Žanetu skoro naplo. Následne však ako pavúk z¾ahka vyliezol po stene jaskyne nahor tak prirodzene, ako by to bol nebohý tvor. Hore sa chytil Marduk a po Krakonošovom „skoè“ Marduk síce na krátku chví¾u zaváhal no rozhodol sa dôverova• mocnému èarodejovi a obaja skoèili nadol. Pomaly ako pierko pristáli na dne a všetci uznanlivo pokývali hlavou.

Po krátkom rozhovore kde si vymenili zážitky a informácie sa pobrali na prieskum jaskyne ĩalej. Kovové železné kruhy, zasadené v šikmom strope jaskyne síce neumožòovali vyliez• nahor priamo, avšak Krakonoš, ktorý ešte disponoval silami po nebohom pavúkovi vyliezol šikovne nahor a o jeden z nich uviazal lano. Následne sa po òom skupina vyšplhala a •ažkého Marduka vytiahli spoločnými silami.

Chodba jaskyne sa rozširovala to širokého podzemného komplexu a neosvetlené ve¾ké priestory vyzerali ponuré, ba až strašidelné. Na chví¾u sa zastavili aby si oddýchlí a v tichosti pozorovali okolie. Iba akési kvapkanie vody v dia¾ke rušilo úplné ticho hlbokého podzemia.

Vydali sa teda ĩalej, na chodby si svietiac fak¾ou. Šli, šli až prišli na koniec ve¾kej podzemnej sály, ktorá širokým schodiskom vedúcim kdesi nadol konèila. Poèali sa teda zostupova• chodbou keĭ tu onedlho narazili na prekážku. Podzemné jazero. Ve¾ké roz¾ahlé podzemné jazero, ktorého hladina rovná a pokojná ako sklo pripomínala skôr akúsi obrovskú tmavú plochu. Vzduch bol chladný v vlhký a jaskyòa sa nad ich hlavami strácala v tme. Panoval tu chlad. „Ako sa dostaneme cez tú vodu?“ spýtal sa èarodej Arnold a jeho otázka sa mu vrátila v ozvene. „Musíme zisti• ako to je tu ve¾ké“ navrhol Krakonoš. „Nechám Néé, aby sa ti tu poplávala a popozerala si to tu. Od nej sa to dozvieme“ riekol Arnie a pustil malú žabku do vody. Malé è¾up sa roz¾ahlo po okolí a vlnky sa rozbehli všade na okolo vo vzia¾ujúcich sa kruhoch. Chví¾u sa niè nedialo a skupina si preto posadala na zem a oddychovala. Bushido si všimol prvý najprv nezrete¾ný no na sile naberajúci pohyb vody. Nieò ve¾ké, plávajúce kdesi pod vodou tvorilo na hladine vody neve¾ké vlny. To už aj Arnie pocítil telepaticky strach od svojej malej družky - žabky. Všetci ako jeden boli v sekunde na nohách ako sa kdesi pred nimi v tme vynorilo èosi obrovské a následné zas s mohutným zašpliechaním zmizlo pod hladinou. To už malá Néé ako o život skákala z vody von rovno k èarodejovi. „Èože? Obrovská korytnaèka?“ diví sa prekvapený Arnold ktorý sa snaží komunikova• so zeleným tvorom. „Tak tam ja nevleziem“ rozhodne dodal Marduk v plátovej zbroji a jeho mokrý fúz od rumu sa opä• zmoèil v tomto hnedastom moku. „Použijeme silu arkánnej mágie!“ riekol napokon Krakonoš vysvetlil, že skupinu dokáže prenies• na druhý breh tak, aby sa èo i len nitkou nezmoèili vo vode.

Druhovia súhlasili a Krakonoš tak zoslal silné kúzlo teleportácie. Všetci sa zjavili o hodný kus ĩalej opä• na schodoch, tento krát vedúcich nahor. Na konci schodiska sa priestory zmenšili a roz¾ahlá jaskyòa sa zmenila na chodbu. „Nieò mi napovedá, že náš cie¾ už nie je ĩaleko“ mumľal si Arnold. Žaneta sa rozhodla, že použije svoje zlodejské zruènosti a pôjde na výzvedy dopredu sama, zahalená rúškom tmy. Ostatok skupiny si posadal a èakal. Žaneta sa prikrádala v tmavej chodbe a jedine mocné kúzlo zoslané èarodejom Arnoldom jej pomáhalo vidie• v hustej tme. Na konci chodby keĭ už-už chcela vojs• na nejaké otvorené priestranstvo si na zemi povšimla èosi, èo by bežnému pozorovate¾ovi pripadalo ako nejaká nerovnos• podlahy. Žaneta však narazila na pascu a to nie hocakú. Tento systém nepoznala. Nieò jej však napovedalo, že má dôverova• svojím inštinktom zlodejky. Skúsene zatlaèila pod skrytý mechanizmus a skutoène narazila na malú páeku. Pasca bola zneškodnená. Predpokladala, že sa jedná o spúš•aè nejakého kúzla. Vrátila sa preto pre zostatok družiny a spolu sa pobrali cez bezpečné územie. Chodba sa na konci rozšírila a po chvíli konèila. Druhom prebehol po chrbte

mráz. Cintorín. Ocitli sa medzi náhrobnými kameňmi a krížmi ktoré vypovedali o tom, že tu je niekto pochovaný. Jeden z hrobov bol svojím majestátnejším zobrazením odlišný. Arnie preto zamumlal akési zaklínadlo a jeho zreničky sa stiahli na malé bodky. Dúhovka mu zbelela a vyzeral neprirodzene a strašidelne. Jeho oku však už neunikla mágia. Rozhliadol sa po okolí a hrob o ktorom sa domnievali že je cieľom ich cesty svietil ako tisíc sviec. Privrel oči a mávnutím ruky kúzlo zrušil. „Áno, toto je cieľ našej cesty. Tu leží pravdepodobne niekdajší panovník a vládca a z hrobu cítim mágiu. Myslím, že magické predmety, pre ktoré sme sa vydali má skutočne u seba.“ „Tak sa pustíme do práce“ riekol Bushido a chopil sa lopaty. V tej chvíli však čosi rýchle dopadlo medzi nich doteraz nepozorovane skryté na strope. „Príšery!“ zajačala Žaneta a strhol sa boj.

Maèkovitým šelmám podobné potvory sa vrhli na nepripravených druhov. Žaneta vytiahla svoju paličku, ktorú mala pripravenú v božom vrecku a zosiela na jednu z nich magické strely. Bushido využíva svoju rýchlosť k tomu, aby pribehol k tvorovi a zranil ho a zároveň sa vrátil do bezpečia. Marduk kričí akési zaklínadlo a povoláva pomoc svojho boha tak hlasito, až mu naskakujú mokré fúzy. Vyvolaný roj kobyliek sa vrhne po jednej z beští. Arnold zosiela jedno zaklínadlo za druhým a sekunduje mu Krakonoš, obaja zamračený bok po boku rozsievajúc tak skazu a smrť medzi agresorov. Obratné tvory však nepredajú svoju kožu lacno a po boji vidno na poniektorých druhoch krvavé rany. Marduk silou prepožičanú bohom Pelorom uzdravuje skupinu a hromovým hlasom reče: „Z vôle bohov otvárame tento hrob!“